

[Axel Kristensen.]

med de priser, der er derude, bliver der derfor let en fordobling af prisen under en inflation, og de vil ikke kunne slippe fri efter regeringsforslaget. Det finder vi ganske urimeligt, og derfor synes jeg, jeg har lov at hævde, at det, det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde, var ganske irrelevant.

Jeg fik ikke svar af den højtærede minister på spørgsmålet om, hvordan det skal gå for dem, der nu får eksproprieret. Dette kan vi så drøfte ved næste behandling af forslaget om, at de 40.000 kr. erstattes af 10 pct., mindst 5.000 kr., maksimalt 40.000 kr. Til den tid kan vi snakke om det igen, vi behøver ikke bruge tiden i dag. Tidligere har finansministeren argumenteret over for mig med, at bestemmelsen om de 40.000 kr. fritog alle dem, der fik eksproprieret til mindre vejjudvidelser, og som ikke kan genkøbe. De vil efter det foreliggende lovforslag komme til at betale, selv om ministeren ved første behandling sagde, at han havde sikret fritagelse. Jeg beder ministeren overveje dette spørgsmål, for jeg vil gerne have svar på det; jeg kan dog godt vente, til vi får samråd med ministeren.

Jeg er for et øjeblik siden blevet gjort opmærksom på — jeg har ikke tænkt på det før, ellers havde jeg rejst sagen i udvalget — problemet vedrørende tidspunktet for handelen. Da vi i sin tid gennemførte loven, blev vi enige om, at det var slutsedlen, der var afgørende. Det må det vel stadig være. Men når man sælger til en kommune, er handelen for køberen ikke gyldig, før amtsrådet har godkendt den, men den er bindende for sælgeren, når slutsedlen er underskrevet. Derfor kan det forekomme, at nogle, som sælger i december måned i år og derfor skulle falde ind under den gamle lov, først får godkendelse i amtsrådet i det nye år, og hvilket tidspunkt skal man så regne med? Dette vil jeg bede ministeren klargøre ved en bemærkning inden tredje behandling, for det må være sådan, at folk, når de sælger, ved, efter hvilken lov de beskattes. Jeg erkender, at jeg ikke selv har tænkt

på det; det var en af mine partifæller, der gjorde mig opmærksom på det.

Den højtærede minister sagde, at der i vort oprindelige forslag var mange tekniske vanskeligheder, ja, således blev det stillet op fra embedsmændenes side. Jeg kan ikke anerkende det. Vi havde brugt nye udtryk, og de var blevet misforstået. Jeg mener bestemt ikke, forslaget var vanskelig forståeligt, og jeg tilbød i udvalget at gennemarbejde og afklare det, og ved denne lejlighed blev der givet mig det løfte, at det ville ministeren klare for os. Det er nu ikke ministeren, der har givet mig dette løfte, men når alle hans partifæller i udvalget med partiets formand i spidsen afgiver et løfte på ministerens vegne, når man gennem tre måneder om og om igen kommer og spørger: hvornår får vi noget fra ministeren om dette, så vi kan gå i arbejde, og der bliver svaret: det kommer snart, og vi skal nok rykke for det, og al tiden på den måde går, må jeg tilstå, at jeg er temmelig ligeglad med, om det er den højtærede minister eller udvalgsmedlemmerne fra socialdemokratiet, der har skylden. Realiteten er ganske den samme.

Jeg skal ikke snakke så forfærdelig meget mere om, hvad der foregik i udvalget, kun sige, at den højtærede ministers partifæller i sidste udvalgs møde klart erkendte, at det var, fordi man havde skiftet mening, og det vil altså sige, at man også dermed erkender, at man havde givet løftet. Jeg skal gerne fortsætte diskussionen om dette emne, så længe man vil. Jeg har ret, og jeg giver mig ikke, før man erkender det. Jeg skal også gerne give begrundelsen for, hvorfor man skiftede mening, hvis man ønsker det, for den fik vi også. De herrer kan så se at blive enige om, hvem der har skylden; jeg tror såmænd ikke, det er den højtærede minister, for han har haft så travlt, at han ikke har haft tid til at tage sig af det. Det reelle er imidlertid, at tiden er blevet spildt. Vi har om og om igen bedt om fra ministeren at få det, man lovede os.

Så var der spørgsmålet om parcelhus-